

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Šebkem ve věci žalobce **Electronic Arts Inc.**, 209 Redwood Shores Parkway, Redwood City, CA 94065-1175, Spojené státy americké, zastoupeného JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 12, proti žalovanému J. M., nar. , bytem , o 34.663,-- Kč, rozsudkem pro zmeškání,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 34.663,-- Kč, a to ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.843,50 Kč, a to ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu Plzeň-město dne 14. 2. 2007 domáhal vydání soudního rozhodnutí, kterým by byla žalovanému uložena povinnost zaplatit mu částku 36.153,-- Kč a nahradit mu náklady řízení. Žalobu odůvodnil žalobce tím, že je

právníčkou osobou založenou v roce 1991 ve Spojených státech amerických, přičemž je světoznámým výrobcem a majitelem autorských práv k software – k počítačovým programům (hrám) pro počítače i herní konzole playstation 1 a 2 ad. Žalobce je nositelem autorských práv rovněž k počítačovým programům C&C Generals: ZERO HOUR, u kterého obvyklá odměna za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 990,-- Kč, C&C Yuri's Revenge, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 790,-- Kč, C&C: Generals, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.790,-- Kč, F1 Challenge 99-02, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.359,-- Kč, FA Premier League Manager 2002, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.490,-- Kč, FIFA 2002, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.590,-- Kč, FIFA 2004, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.349,-- Kč, Harry Potter a Tajemná komnata, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.399,-- Kč, Harry Potter and Chamber of Secrets, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.490,-- Kč, James Bond 007 Nightfire, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.490,-- Kč, Medal of Honor Allied Assaults, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.590,-- Kč, Medal of Honor Allied Assault Spearhead, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 990,-- Kč, NBA Live 2004, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.390,-- Kč, NHL 2002, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 490,-- Kč, NHL 2003, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.290,-- Kč, NHL 2004, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.390,-- Kč, THE SIMS: SUPERSTAR, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 990,-- Kč, THE SIMS: HOT DATE, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 790,-- Kč, THE SIMS: HOUSE PARTY, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 890,-- Kč, THE SIMS: Makin' Magic Expansion, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 899,-- Kč, THE SIMS: Unleashed, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 790,-- Kč a TOTAL CLUB MANAGER 2003, u kterého výše obvyklé odměny za získání licence k nakládání s tímto dílem v době neoprávněného nakládání s dílem žalovaným činila 1.490,-- Kč. Žalovaný pak v období nejméně od 18. 7. 2003 do 8. 4. 2003 v místě svého bydliště bez souhlasu nositelů příslušných autorských práv vyrobil kopírováním na CD/R a DVD/R média rozmnoženiny počítačových

programů, her, hudebních a filmových děl v počtu nejméně 705 kusů, mezi nimi rovněž počítačových programů (her), u nichž nositelem autorských práv je žalobce, které jsou shora vypočteny, a to v případě počítačového programu C&C: Generals v počtu dvou kopií, v případě počítačového programu F1 Challenge 99-02 v počtu tří kopií, v případě počítačového programu FIFA 2004 v počtu dvou kopií, v případě počítačového programu NHL 2004 v počtu tří kopií, v případě počítačového programu THE SIMS: HOT DATE v počtu dvou kopií a v ostatních případech počítačových programů v počtu jedné kopie. Takto zhotovené rozmnoženiny dále žalovaný prodával na základě zveřejněného inzerátu na síti Internet a zájemcům o koupi zasílal formou poštovních dobírek. Žalobce se o jednání žalovaného, kterým porušil jeho autorská práva, dozvěděl na základě žádosti Policie České republiky ze dne 14. 12. 2004, přičemž dne 23. 12. 2004 se vyjádřil ke způsobené škodě, vyčíslil ji a připojil se se svým nárokem na náhradu škody do trestního řízení, ve kterém došlo rovněž ke zpracování znaleckého posudku Ing. Jana Janky, soudního znalce v oborech kybernetika, odvětví výpočetní technika a elektronika, odvětví elektronika, specializace bezpečnost informačních systémů, jenž rovněž stanovil výši obvyklé odměny za licence k naklání s předmětnými díly, která odpovídá tvrzením žalobce uvedeným v žalobě. Žalovaný byl pak za své jednání spočívající v neoprávněném zhotovování rozmnoženin počítačových programů, her, hudebních a filmových děl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 9 T 60/2005 pro trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákona a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání jedenácti měsíců se zkušební dobou na dva roky a devět měsíců, peněžitý trest 50.000,-- Kč a trest propadnutí věci. Poškození nositelé autorských práv byli se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 5. 5. 2006. Žalobce následně vyzval žalovaného k náhradě škody dopisem ze dne 2. 11. 2006, žalovaný na tuto výzvu telefonicky reagoval odmítnutím a žalobci dosud ničeho nezaplátil. Dále žalobce v žalobě poukázal na možnost autora, do jehož práv bylo neoprávněně zasaženo, domáhat se náhrady škody a vydání bezdůvodného obohacení s citací ust. § 40 odst. 4 autorského zákona a s tím, že žalobce uplatňuje vůči žalovanému právo na náhradu škody (ušlého zisku), eventuelně vydání bezdůvodného obohacení ve výši hodnoty, která by byla obvyklá za získání licence k dílům, která žalovaný neoprávněně rozmnožil, v době neoprávněného nakládání s dílem.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. června 2007 č.j. Ncp 990/2007-23 bylo rozhodnuto, že k projednání a rozhodnutí této věci jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy a věc byla po právní moci tohoto usnesení postoupena k dalšímu řízení Krajskému soudu v Plzni.

Podáním ze dne 5. 10. 2007 k výzvě soudu žalobce uvedl, že autorská práva k dílu FA Premier League Manager 2002 nevykonává, toto dílo bylo do žaloby zahrnuto administrativním omylem, proto vzal žalobce žalobu co do částky 1.490,-- Kč, která byla z důvodu neoprávněného nakládání s tímto dílem po žalovaném v žalobě žádána, zpět. Nadále tedy žalobce požadoval po žalovaném zaplacení částky 34.663,-- Kč. Zároveň žalobce uvedl, že v trestním řízení byla škoda původně vyčíslena na částku 35.222,-- Kč, následně byla žalobcem škoda stanovena podle v trestním řízení vypracovaného znaleckého posudku.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 12. 2007 č.j. 19C 94/2007-58 bylo řízení co do částky 1.490,-- Kč požadované z důvodu neoprávněného nakládání žalovaného s dílem ve vztahu k dílu FA Premier League Manager 2002 zastaveno.

Následně Krajský soud v Plzni žalobě po částečném zpětvzetí žaloby a zastavení řízení vyhověl platebním rozkazem ze dne 12. 12. 2007 č.j. 19C 94/2007-60, kterým žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 34.663,-- Kč a na náhradě nákladů řízení částku 15.190,-- Kč.

Proti vydanému platebnímu rozkazu, který byl společně s žalobou, částečným zpětvzetím žaloby a usnesením o částečném zastavení řízení žalovanému do jeho vlastních rukou doručen dne 17. 4. 2008, si podal žalovaný včasný odpor ze dne 22. 4. 2008, ve kterém uvedl, že s žalobcem uplatněným nárokem nesouhlasí, neboť má za to, že žalobcem vyčíslená částka neodpovídá možné výši škody, když ve skutečnosti svým jednáním žádnou majetkovou újmu žalobci nezpůsobil. Uvedl tedy, že nesouhlasí s výší částky, která je ze strany žalobce žalobou uplatňována, a navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

K odporu žalovaného žalobce ve svém podání ze dne 19. 5. 2008 uvedl, že dle jeho názoru byly splněny veškeré podmínky pro uplatnění nároku na zaplacení částky 34.663,-- Kč proti žalovanému, na podané žalobě tedy v tomto rozsahu i nadále trval.

Krajský soud v Plzni nařídil na den 4. 6. 2008 první jednání. Předvolání k němu bylo žalovanému doručeno do jeho vlastních rukou dne 20. 5. 2008, přičemž v tomto předvolání byl žalovaný poučen o možnosti vydání rozsudku pro zmeškání v případě, že se k nařízenému jednání bez důvodné a včasné omluvy nedostaví. Žalovaný se pak k prvnímu jednání konanému dne 4. 6. 2008 bez jakékoliv omluvy nedostavil, přičemž přítomný zástupce žalobce za žalobce navrhl vydání rozsudku pro zmeškání.

Podle ust. § 153b odst. 1 o.s.ř. zmešká-li žalovaný, kterému byly řádně doručeny do jeho vlastních rukou (§ 45b) žaloba a předvolání k jednání nejméně deset dnů a ve věcech uvedených v § 118b nejméně třicet dnů přede dnem, kdy se jednání má konat, a který byl o následcích nedostavení se poučen, bez důvodné a včasné omluvy první jednání, které se ve věci konalo, a navrhne-li to žalobce, který se dostavil k jednání, pokládají se tvrzení žalobce obsažená v žalobě o skutkových okolnostech, týkající se sporu, za nesporná a na tomto základě může soud rozhodnout o žalobě rozsudkem pro zmeškání.

Ještě předtím, než soud posuzoval splnění podmínek pro vydání rozsudku pro zmeškání, zabýval se splněním veškerých podmínek řízení na jeho straně (§ 103 o.s.ř.), tedy rovněž pravomocí českých soudů v dané věci rozhodnout, a to zejména s ohledem na to, že žalobce není českou právnickou osobou. Přitom v souladu s ust. § 37 odst. 1 zák. č. 97/1963 Sb. dospěl k závěru, že je dána pravomoc českých soudů o tomto majetkovém sporu rozhodnout, neboť je dána s ohledem na bydliště žalovaného, který je státním příslušníkem České republiky, podle občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb. v rozhodném znění) věcná i místní příslušnost českých soudů v této věci.

Po zjištění, že je dána pravomoc českých soudů k rozhodnutí věci, přičemž i ostatní podmínky řízení jsou splněny, zabýval se soud dále splněním podmínek pro vydání rozsudku

pro zmeškání dle ustanovení § 153b o.s.ř. (v souladu s ustanovením § 48 zákona č. 97/1963 Sb. postupují české soudy v řízení podle českých procesních předpisů).

Krajský soud v Plzni pak dospěl k závěru, že podmínky pro vydání rozsudku pro zmeškání dané v ust. § 153b odst. 1 o.s.ř. jsou v této věci splněny, neboť žalovaný, kterému byly řádně doručeny do jeho vlastních rukou žaloba i předvolání k jednání na den 4. 6. 2008 více jak 10 dnů přede dnem konání tohoto jednání (nejedná se v posuzované věci o věc uvedenou v ust. § 118b o.s.ř.) a který byl o následcích nedostavení se ve smyslu možnosti vydání rozsudku pro zmeškání poučen, se bez jakékoli, tedy rovněž v bez důvodné a včasné omluvy, k tomuto jednání nedostavil, tedy je zmeškal, přičemž zástupce žalobce přítomný při jednání za žalobce navrhl vydání rozsudku pro zmeškání. Za této situace se skutková tvrzení žalobce obsažená v žalobě o skutkových okolnostech, týkající se sporu, která byla pro posouzení věci dostatečná, považovala za nesporná, a na tomto základě soud o věci rozhodoval. Pro úplnost soud uvádí, že vydání rozsudku pro zmeškání nebránil podaný odpor žalovaného, ve kterém s podanou žalobou nesouhlasil.

Soud vycházel při vydání rozsudku pro zmeškání z obsahu žalobcových tvrzení uvedených v žalobě po provedeném částečném zpětvzetí žaloby, kdy v rozsahu provedeného částečného zpětvzetí žaloby bylo již řízení pravomocně zastaveno. V době rozhodování soudu rozsudkem pro zmeškání byl tedy předmětem řízení požadavek žalobce na zaplacení částky 34.663,-- Kč. V podání žalobce ze dne 19. 5. 2008 pak žádná nová skutková tvrzení obsažena nebyla. Vzhledem k tomu, že skutková tvrzení obsažená v žalobě o skutkových okolnostech týkající se sporu jsou považována za nesporná, neprováděl soud ve věci dokazování.

Dále se soud zabýval tím, zda vydání rozsudku pro zmeškání nebrání ust. § 153b odst. 3 o.s.ř., tedy zda se nejedná o věc, v níž by nebylo lze uzavřít a schválit smír, případně zda vydaným rozsudkem nedochází ke vzniku, změně nebo zrušení právního poměru mezi účastníky.

Pro takové posouzení bylo podstatné zjištění, jakým hmotným právem se bude věc řídit. Rozhodným pro posouzení dané věci je pak právní řád český (české hmotné právo), a to v souladu s ustanovením § 15 zákona č. 97/1963 Sb. (per analogiam), neboť ke skutečnosti, která zakládá uplatněný nárok došlo na území ČR, a rovněž na území ČR došlo ke vzniku neoprávněného prospěchu na straně žalovaného a majetkové újmy na straně žalobce. Rovněž v souladu s ust. § 107 odst. 2 autorského zákona (zákon č. 121/2000 Sb.) vztahuje se (český) autorský zákon na díla, u nichž je nositelem (majetkových) práv autorských žalobce, a to v souladu s články 1, 3 a 5 Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. 9. 1886, doplněné v Paříži dne 4. 5. 1896, revidované v Berlíně dne 13. 11. 1908, doplněné v Bernu dne 20. 3. 1914, revidované v Římě dne 2. 6. 1928, v Bruselu dne 26. 6. 1948, ve Stockholmu dne 14. 7. 1967 a v Paříži dne 24. 7. 1971 – uveřejněná pod č. 133/1980 Sb. ve znění vyhl. č. 19/1985 Sb. (dále jen Bernská úmluva), neboť Česká republika i USA jsou touto dohodou vázány. Nutno je rovněž poukázat na smlouvu Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském vyhlášené jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 33/2002 Sb. m. s., a to zejména na články 1, 3, 4 a 14 ohledně aplikace již shora citované Úmluvy bernské, ohledně poskytování ochrany počítačovým programům jako dílům literárním ve smyslu článku 2 Bernské úmluvy a ohledně zajištění možnosti uplatnění práv. Možné je poukázat rovněž na článek X. Dohody o obchodních vztazích mezi vládou Československé federativní republiky a vládou Spojených států amerických vyhlášené jako

sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 158/1991 Sb., jež byla účinná v období od 17. 11. 1990 do 30. 12. 2004, ohledně poskytování účinné ochrany autorských práv. Autorským právům, jejichž nositelem je žalobce, je tedy na území ČR ochrana poskytována.

Při posouzení povahy věci a souladu požadavku žalobce s právními předpisy vyšel soud, jak již shora uvedeno, z tvrzení žalobce obsažených v žalobě o skutkových okolnostech týkajících se sporu, tedy vychází ze skutkového stavu, že žalobce je nositelem (majetkových) autorských práv k počítačovým programům (hrám), jak jsou vymezeny v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, vyjma počítačového programu (hry) FA Premier League Manager 2002, jak byla skutková tvrzení žalobce následně ještě před prvním jednáním ve věci upřesněna, přičemž žalovaný bez souhlasu žalobce v období od 18. 7. 2003 do 8. 4. 2004 v místě svého bydliště vyrobil kopírováním na CD/R a DVD/R média rozmnoženiny těchto počítačových programů (her), a to v rozsahu uvedeném v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Tyto zhotovené rozmnoženiny pak žalovaný dále prodával na základě zveřejněného inzerátu na síti Internet a zájemcům o koupi zasílal formou poštovních dobírek, přičemž byl za toto jednání jako trestný čin odsouzen pravomocným trestným příkazem Okresního soudu Plzeň-město ve věci sp. zn. 9 T 60/2005 (takovým rozhodnutím je soud v souladu s ustanovením § 135 odst. 1 o.s.ř. vázán). Žalobce žalovaného vyzval k náhradě majetkové újmy dopisem ze dne 2. 11. 2006, přičemž žalovaný na tuto výzvu telefonicky reagoval odmítnutím tohoto požadavku a žalobci žádnou finanční náhradu neuhradil.

Na základě těchto pro posouzení věci podstatných skutkových tvrzení žalobce dospěl soud k závěru, že ani ust. § 153b odst. 3 o.s.ř. (a tedy povaha věci) vydání rozsudku pro zmeškání nebrání, neboť tímto rozsudkem nedochází ke vzniku, změně nebo zrušení právního poměru mezi účastníky, ani se nejedná o věc, když by nebylo lze uzavřít a schválit smír dle ust. § 99 o.s.ř.

Žádné ustanovení autorského zákona, tedy zák. č. 121/2000 Sb. ve znění účinném v době neoprávněného nakládání s počítačovými programy (hrami), ve vztahu k nimž je žalobce nositelem (majetkových) autorských práv, ani občanského zákoníku, který bylo nutno ve věci rovněž aplikovat, totiž nebrání ve smyslu ust. § 99 o.s.ř. možnosti v dané věci i dohodou účastníků upravit jejich vzájemné vztahy, přičemž požadavek uplatněný žalobou právním předpisům neodporuje.

Předně je nutno uvést, že v souladu s ust. § 2 odst. 2 zák. č. 121/2000 Sb. (autorský zákon) považuje se za dílo rovněž počítačový program, je-li původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvořem, přičemž požívá stejné ochrany jako dílo literární - § 65 autorského zákona (shodně článek 4 Smlouvy světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském vyhlášené jako č. 33/2002 Sb. m. s.). Pokud žalovaný bez souhlasu žalobce jako nositele (majetkových) autorských práv k předmětným počítačovým programům (hrám) předmětné počítačové programy (hry) jako autorská díla rozmnožoval za účelem zpřístupňování díla prostřednictvím těchto rozmnoženin dalším osobám, tedy nikoli jen pro osobní potřebu, a prostřednictvím těchto rozmnoženin počítačových programů - autorských děl zpřístupňoval tato díla v hmotné podobě prodejem jiným osobám, tedy je rozšiřoval (§ 13, § 14 zák. č. 121/2000 Sb.), pak neoprávněně zasáhl do (majetkových) autorských práv, jejichž nositelem je žalobce, neboť v souladu s ust. § 12 odst. 1 autorského zákona má autor právo své dílo užít a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva, přičemž jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech

stanovených tímto zákonem, mezi něž způsob užití těchto děl žalovaným nespadá -zejména § 66 autorského zákona (tomu odpovídá např. rovněž článek 9 Bernské úmluvy, článek 6 Smlouvy o autorském právu vyhlášené pod č. 33/2002 Sb. m. s.). Žalovaný tedy neoprávněně nakládal s autorskými díly, ve vztahu k nimž je žalobce nositelem (majetkových) autorských práv, tedy žalobce má právo v souladu s ust. § 40 odst. 3 zák. č. 121/2000 Sb. v rozhodném znění, tedy ve znění účinném do 21. 5. 2006 (případně za použití ustanovení § 41 autorského zákona), rovněž na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů, tedy v dané věci s ohledem na postavení žalovaného podle občanského zákoníku. V souladu s ust. § 40 odst. 3 zákona č. 121/2000 Sb. v rozhodném znění výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání taková licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Podle názoru soudu je namístě posoudit jednání žalovaného v rozsahu jeho neoprávněného nakládání s autorskými díly, ve vztahu k nimž je nositelem (majetkových) autorských práv žalobce, jako skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení dle ust. § 451 a násl. obč. zák. na jeho straně, neboť způsob užití díla žalovaným je nutno považovat za získání plnění bez právního důvodu, neboť se tak nestalo na základě autorova svolení uděleného smlouvou a ani zde nebyl k tomu dán jiný právní důvod stanovený autorským právem (u žalovaného je možno uvažovat i o prospěchu získaném z nepoctivých zdrojů). Náhrada autorské odměny ušlé neoprávněným užitím díla je tedy nárokem z odpovědnosti za bezdůvodné obohacení a nikoli z odpovědnosti za škodu.

Tomu ostatně odpovídá i vyličení rozhodujících skutečností žalobcem v žalobě, které vychází z požadavku na náhradu (za bezdůvodné obohacení), které vzniklo žalovanému neoprávněným užitím děl, u nichž je nositelem (majetkových) autorských práv žalobce, ve výši obvyklé odměny za získání licence k oprávněnému užití díla v době neoprávněného užití díla žalovaným, nikoli ve skutečnosti z požadavku na náhradu škody ve smyslu ušlého zisku, neboť není skutkovým tvrzením žalobce, že by na jeho straně zisk skutečně ušel a v jaké výši.

Pokud žalobce poukazoval na ust. § 40 odst. 4 zák. č. 121/2000 Sb. ve znění účinném od 22. 5. 2006, je třeba uvést, že autorský zákon bylo nutno aplikovat ve znění účinném do 21. 5. 2006, neboť hmotněprávní předpis je nutno aplikovat ve znění účinném v době, kdy k tvrzenému neoprávněnému jednání ze strany žalovaného došlo. V dané věci tedy nebylo možno případnou výši ušlého zisku stanovit ve výši obvyklé odměny za získání licence k nakládání s dílem v době neoprávněného nakládání s dílem, ale bylo nutno v případě uplatněné takového požadavku, aby skutková tvrzení v žalobě obsahovala tvrzení ohledně ujití zisku žalobci a výše takto ušlého zisku. Absence těchto tvrzení žalobce však nebránila posouzení jeho nároku jako nároku na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého žalobci, jak již uvedeno výše, neboť ve vztahu k tomuto nároku byla skutková tvrzení obsažená v žalobě zcela dostatečná, přičemž právním posouzením věci žalobcem soud vázán není.

Žalovaný je tedy povinen v souladu s ustanovením § 456 občanského zákoníku vydat žalobci, na jehož úkor bylo získáno, bezdůvodné obohacení, přičemž souladu s ust. § 40 odst. 3 autorského zákona ve znění účinném do 21. 5. 2006 se výše takového bezdůvodného obohacení stanoví jako dvojnásobek odměny, která by byla obvyklá za získání licence potřebné licence k nakládání s dílem v době neoprávněného nakládání s dílem. Pokud

žalobce požadoval po žalovaném pouze jednonásobek takové odměny ve vztahu ke každé neoprávněně žalovaným zhotovené a prodejem rozšiřované rozmnoženině díla, pak takový požadavek žalobce právním předpisům neodporuje, neboť žalobce požaduje méně, než kolik by ve skutečnosti žádat mohl (v souladu s ustanovením § 153 odst. 2 o.s.ř. byl soud návrhem žalobce vázán a nemohl jej překročit).

Splatnost nároku žalobce na zaplacení částky 34.663,-- Kč v dané věci v souladu s ust. § 563 obč. zák. již rovněž nastala, neboť žalobce ještě před podáním žaloby (2. 11. 2006) žalovaného k zaplacení peněžitého plnění vyzval, přičemž žalovaný tento požadavek odmítl (i pokud by se tak nestalo, pak rovněž žalobu je nutno za výzvu k zaplacení plnění žalobci považovat, přičemž ta byla do vlastních rukou žalovaného doručena již dne 17. 4. 2008, aniž by z jeho strany ke splnění žalobou uplatněné povinnosti došlo).

Krajský soud v Plzni tedy v dané věci žalobě rozsudkem pro zmeškání vyhověl, a tedy žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 34.663,-- Kč, a to v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř. v běžné lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, když pro stanovení jiné lhůty žádné důvody neshledal.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. V posuzované věci je nutno za procesní neúspěch žalobce považovat částečné zastavení řízení co do částky 1.490,-- Kč, neboť v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno na základě zpětvzetí žaloby učiněného žalobcem, aniž by se tak stalo pro chování žalovaného ve smyslu splnění v tomto rozsahu žalobou uplatněné povinnosti (§ 146 odst. 2 věta první o.s.ř.), avšak soud považuje tento neúspěch žalobce za neúspěch v poměrně nepatrné části, neboť částka 1.490,-- Kč nepředstavuje přibližně 4% původně uplatněné částky (36.153,-- Kč), přičemž ve zbytku, tedy v rozsahu částky 34.663,-- Kč byl již žalobce úspěšný. Soud proto přiznal žalobci právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku, který není žalobci vracen zpět, v částce 1.390,-- Kč, v odměně zástupce žalobce stanovené dle ust. § 16 odst. 1, § 3 odst. 1 bod 4 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění účinném od 1. 9. 2006 na částku 13.200,-- Kč, v náhradě hotových výdajů zástupce žalobce stanovené dle ust. § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. na částku 900,-- Kč (3 x 300,-- Kč připadající na tři úkony právní služby, ve vztahu ke kterým byla žalobcem náhrada hotových výdajů požadována) a v náhradě cestovních výdajů zástupce žalobce v souladu s ust. § 13 odst. 1, odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. za použití ust. § 157 a násl. zák. č. 262/2006 Sb. v částce požadované žalobcem, tedy v částce 1.353,50 Kč, za cestu k jednání soudu dne 4. 6. 2006 Praha – Plzeň a zpět konanou osobním automobilem tovární značky Nissan Almera 1.5, RZ [REDAKCE] (při najetých 220 km, pohonné hmotě benzínu 95, při průměrné spotřebě pohonné hmoty dle technického průkazu vozidla 7 litrů/100 km a doložené výši nákupní ceny pohonné hmoty na částku 33,60 Kč by výše jízdních výdajů zástupce žalobce činila částku 1.419,40 Kč - 220 x 4,10 Kč + 2,2 x 7 x 33,60 Kč). Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení pouze v tom rozsahu, v jakém byla z jeho strany požadována, neboť žalobce výslovně prohlásil, že vyúčtování náhrady nákladů řízení je úplné, přičemž žádné další náklady neúčtuje a nepožaduje, což soud posoudil jako vzdání se práva na náhradu nákladů řízení ve zbytku takového nároku. Pokud se jedná o náhradu za daň z přidané hodnoty, pak žalobce nejprve takový nárok uplatnil, následně však rovněž přiznání tohoto nároku nepožadoval, přičemž zároveň nedoložil, že by zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty byl, a tedy tato náhrada za daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad zástupce žalobce nebyla jakou součástí náhrady nákladů řízení žalobci přiznána. Rovněž povinnost k náhradě nákladů řízení

soud stanovil žalovanému ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř., a to v souladu s ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. na účet zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání, které lze podat do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni. U odvolání proti rozsudku pro zmeškání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v ust. § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání (§ 153b o.s.ř.).

Zmešká-li žalovaný z omluvitelných důvodů první jednání ve věci, při němž byl vynesен rozsudek pro zmeškání, soud na návrh žalovaného tento rozsudek usnesením zruší a nařídí jednání. Takový návrh může účastník podat nejpozději do dne právní moci rozsudku pro zmeškání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

V Plzni dne 04.06.2008

Za správnost vyhotovení:
Monika Vávrová

Mgr. Martin Šebek, v. r.
samosoudce